

JURNALUL INTIM AL LUI CUCKOO CLARKE

Orasul tăcării și al iluziilor

10 zile

interesant
caz.

Mersi!

N-am mai
văzut o alta
ca ea!

Te cred
și eu!

Cred că
termenul
clinic este
„APUCAT”.

Super! Îmi place
să măzgălesc!

apucat
facant
capiat
sonat
smintit
dement
alienat

CUCURIGU
GAGU!!!

Am plecat cu pluta.
Revin imediat?

Sunt cu
ochii pe tine!

Mie mi se pare
întregă la
minte!

Ești
GENIALĂ!

Prolog

SĂ FIM FERICIȚI!

O iau iar de la început.

Cu jurnalul ăsta. Cu totul.

Așa că bine te-am găsit.

Dacă e să devenim prieteni, și eu cred că așa va fi, s-ar putea să fiu cât se poate de sinceră cu tine. Păi ce panaramă ar minți în propriul jurnal? Înainte însă de a merge mai departe, trebuie să lămuiesc o chestie.

Am început acest jurnal în calitate de pacient la „Orașul țăcăniților“. Așa denumesc localnicii secția de psihiatrie de la St. Augustine Community Hospital din Portland, Oregon, unde am fost internată pentru o „perioadă de observație“ de zece zile, nu cu mult timp în urmă.

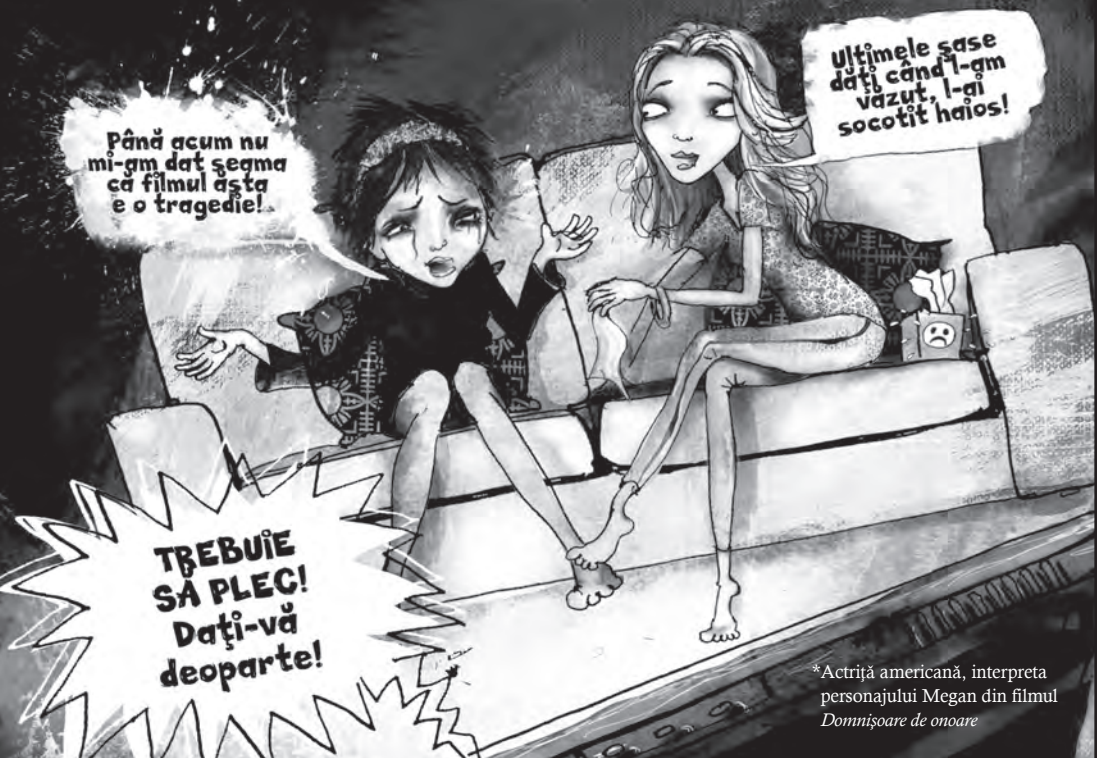
Uite, înainte să cânti în corul compătimirii și să ai impresia că ar fi una dintre cărțile acelea oribile în care „marea dezvăluire“ este că fata se țicnește și o grămadă de prieteni ciudați și simpatici din balamuc turbează și se străduiesc s-o omoare, dă-mi voie să-ți spun că Nu A Fost Chiar Așa De Nașpa. Tipii de acolo se purtau, de fapt, frumos cu mine. Ca să zic așa, cu toții mă găseau fascinantă!

Cu alte cuvinte, mă țineau sub observație. Și mă observam și eu. Treaba era din cale-afară de observațională.

Voiau să se asigure că nu aveam de gând să-mi fac rău, iar eu mă străduiam să pricep de ce petrecusem ultimele trei luni plângând practic fără oprire și tocmai în momentele cele mai jenante, cum ar fi când m-am uitat la filmul *Domnișoare de onoare* acasă la prietena mea Katie. Vreau să spun că mi-am pierdut complet busola când Melissa McCarthy* a făcut caca în chiuvetă. Katie a devenit foarte îngrijorată pentru că nu-mi stătea în fire. Deloc.

Ție ți se pare acesta un comportament de om normal?

Dar după zece zile petrecute în Orașul țărăniților am ajuns în cele din urmă la concluzia că nu eram cu mult mai ținută decât cei mai mulți dintre copiii pe care-i cunoșteam. Eram doar furioasă, în special pe mama, care dispăruse într-o după-amiază de marți fără un cuvânt sau măcar un sărut de rămas-bun.

*Actriță americană, interpreta personajului Megan din filmul *Domnișoare de onoare*

O vreme m-am temut să nu i se fi întâmplat ceva groaznic. Apoi m-am temut că nu i s-a întâmplat nimic și că ea a decis să plece. Încă nu cunosc răspunsul, ceea ce ar putea face pe cineva s-o ia cumva razna (vreau să spun să se panicheze ca o veveriță care și-a prins capul într-un canal de scurgere).

Acum însă mă simt mult mai bine. Mă ocup de Fii Fericită! Prietena mea cea mai bună, Katie, a citit în ultimul timp o grămadă despre fericire – cum ar fi cărți despre Fii Fericită. (Chiar așa, există manuale cu instrucțiuni!) Unele dintre cărțile astea te îndeamnă să ieși din găoace și să încerci lucruri noi. Și faptul că ții un jurnal pare să ajute.

Acum, că mi-am dovedit „sănătatea mintală“, lucrurile au început să se îmbunătățească.

**Sal! Pupici, inimioare roz
cu scipici și toate celelalte
chestii pe care le spun
fetele întregi la cap!**

Capitolul 1

NAȚIUNILE DEZ-UNITE

Eu sunt Cuckoo Clarke.

Povestea mea se desfășoară în cea mai mare parte într-un mic orașel de lângă Portland, numit North Plains. La periferie se găsește un magazin de arme care în fiecare an are un sezon de vânzări Back-to-School. (Eu sunt împotriva armelor.) În fiecare lună august orașul nostru găzduiește Festivalul celei mai mari căpățâni de usturoi din lume. (Eu sunt fan usturoi.) Cei mai mulți locuitori poartă încălțăminte Nike, mândria Portlandului. (Eu, una, prefer Uggs, dar n-aș putea să spun cu mâna pe inimă că sunt pro sau contra încălțăminte.)

Și acum fii bine-venit în principala scenă a acestui spectacol: Liceul din North Plains! Arată cam așa cum ți-l închipui tu.

Holurile sunt pline cu Suspecții de Serviciu: Sportivi, Tocilari, Bunăciuni, Otaku*, Păpușele, Goth, Pițipoance, Lolite, Prăjiți**, Atârnători, Cleptomani, Utopiști, Hateri, Mardeiași, Artiști, Profi, Profi teroriști, Zombi, Roboți, Gleeks***, Fani United Colors of Benetton, Libertarieni, Activiști, Boboci, Baristas, Insipizi și – prietenii mei cei mai buni – Parada Ciudaților.

Chiar așa! Ne-am botezat gașca Parada Ciudaților. Cea mai bună prietenă a mea, Brainzilla (Katie), a venit cu ideea că ar

* Termen japonez ce definește o persoană fără prieteni, viață socială sau amoroasă, obsedată de manga sau jocuri video.

** Fumători de „iarbă”.

*** Fani ai serialului TV *Glee*.

Liceul din North Plains

„Aici vedem mai multe
specii conviețuind
într-un mediu ostil.”

Sportivi
Tocilari
Bunăciuni
Păpușele
Mardeiași
Zombi

„ȘCOALA E
DISTRACTIVĂ!”

Școala nu răspunde
pentru armele
pierdute sau
furate!

Zonă liberă de inteligență

Păpușă Barbie
în mărime
naturală.

TREBUIE...
SĂ
GĂSESC...
CREIER...

Acum la
reduceri!

Lansez un
program de
reciclare
pentru agrafe
de birou!

Eu deja le-am
reciclat în
urechi!

Unealtă meseriașă

Gogâț Gogâț

CAFEA:
răspunsuri greșite
mai repede!

Tavanul arată
super, nenică!

GO TH

trebui să ne botezăm grupul cu un nume *mult mai nașpa* decât orice ar putea născoci vreuna dintre mințile bolnave din școala noastră.

Nu-i așa că cele mai multe licee miros/arată/sună la fel?

În fine, după ce s-a născut Parada Ciudaților, am mai făcut un pas și ne-am dat unul altuia porecle ofensatoare. Dacă e să mă întreb pe mine, cred că am făcut o treabă ca lumea:

Brainzilla este numărul unu în clasa noastră. Are Bacul Internațional și este hotărâtă să fie prima persoană din familia ei care face o facultate. Și-a pus ochii pe Yale, unde a și programat un interviu – cu doi ani mai devreme. Stă tot timpul cu burta pe carte, iar acasă are grijă de cei trei frățiori mai mici. Părinții ei lucrează în schimburi aiuritoare, așa că la ea acasă e mereu un talmeș-balmeș așezat pe un strat de muci. Hana și-a spus „Pachețel de Primăvară“ (mai pe scurt, Pachețel), după ce doi netrebnci rasiști au întrebat-o de „găluștile“ ei. Este interesată de o mie de lucruri, printre care însă, spre dezamăgirea părinților ei, nu figurează și școala. Paul are coșuri peste tot, așa că a fost ușor să-i alegem porecla – „Coșuleț“. Se teme de moarte că va sfârși prin a fi instalator, ca și tatăl său. Peter ne zăpăcește cu sportul, politica și creștin-democrația, așa că „Minunatul“ a fost alegerea potrivită. Mai ales că și arată absolut bestial. „Gogoșica“, pe numele ei Beverly, este grasă, dar fără sâni, lucru rar și aproape tragic. Pare îndeajuns de bine făcută ca să-ți rupă capul. Nu că ar face-o. E cea mai dulce persoană pe care o cunosc.

Și mai sunt și eu, Cuckoo (Țăcănita). O să afli mai multe despre mine pe parcurs. Pentru că este jurnalul meu și, prin urmare, voi fi o prezență aproape permanentă.

**FACETI LOC!
FACETI LOC!**

ESTE

PARADA CIUDAȚILOR!

Știi că presiunea exercitată de tocul unui pantof este mai mare de 300 de kilograme pe centimetru pătrat?

Oare ce tricou ar purta Duceasa de Cambridge?

Platformă sau toc cui, pentru interviul de la Yale?

Katie, adică "BRINZILIA"

Beverly, adică "Gogoșica"

Mult mai folositoare decât trigonometria!

Mai puțin yo-yo, mai mult yo-yo, mămică!

Da, am o mamă tigroaică. E problema ei, nu a mea.

Hana, adică "Pacheșel"

Nu-mi place să mi se deseneze moaca.

Pe bune acum, nu-mi pune atât de multe COȘURI pe față...

În fine, nu e chiar rău. Imi dai și mie o copie?

Paul, adică "Coșuleț"

Peter, adică "Minunații"

Iisus era marfa

Arată de 10, joacă de 0.

Chiper. Precum Păcatul

Adevărata Bev

Și eu,

CUCKOO

O să afli mai multe despre mine pe parcurs. Pentru că este jurnalul meu și, prin urmare, voi fi o prezență aproape permanentă.

Să nu îndrăznești să mă desenezi ca o gogoasă zămbitoare! Ah! A făcut-o deja!

Furioasă

Tienită

Paranoică

Și mai e ceva: fratele mai mare al lui Digger a murit într-un accident de mașină, anul trecut. A avut parte de un coșciug marfă. Dar, chiar și așa, mă trec fiorii când mă gândesc la Andy Whitlock. Nu-mi place deloc ideea de moarte. (Deși îmi place să dorm, cu toate că nu sunt sigură ce semnifică asta.)

Cred că nu-mi plac sfârșiturile, în general. Sunt atât de... finale.

Poate asta să fie și altul dintre motivele pentru care am început acest jurnal. Sunt un fan al începuturilor. În special al începuturilor, dar și al unei a doua șanse.

Și al capitolelor scurte, după cum se vede. Așa că de-acum cred că te-ai prins. Ce e cu mine. Cu prietenii mei. Cu Liceul din North Plains.

În esență, e ca și cum te-ai întoarce la balamuc.

Cu mai multe teme pentru acasă.